

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/209/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115213272
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3115213272.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD., v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, proti žalovanému F. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. O. XXX/X, L. nad V., o zaplatenie X 206,39 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14.2.2017 č. k. 11C/230/2015-44, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 206,39 eur, úrok vo výške 61,80 eur, úrok z omeškania vo výške 5,09 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 268,19 eur od 24.03.2015 do zaplatenia, a to v splátkach po 120,-eur mesačne, vždy do 28. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia (výrok I.). Vo zvyšku uplatneného úroku žalobu zamietol (výrok II.) a o trovách rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). Rozhodnutie odôvodnil tým, že zo zmluvy o úvere č. 8186 zo dňa 17.10.2012 uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom mal preukázané, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3 300,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach po 119,64 eur vždy k 18. dňu v mesiaci, pričom termín splatnosti prvej splátky bol 19.11.2012 a splatnosť úveru bola dňa 19.10.2015. Výzvou zo dňa 23.03.2015 žalobca vyzval žalovaného pre neplnenie podmienok úverovej zmluvy na úhradu celého dlhu vo výške 1 332,40 eur s príslušenstvom najneskôr do 02.04.2015.

1.2 Po právnej stránke posúdil súd prvej inštancie predmetný zmluvný vzťah podľa ustanovení § 497, § 369 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Predmetná zmluva o úvere medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom obsahuje podľa právneho posúdenia súdom prvej inštancie všetky znaky a podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Súčasne súd túto zmluvu posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Pretože žalovaný si neplnil riadne svoje povinnosti splácať úver pravidelnými mesačnými splátkami, žalobca pristúpil k zosplateniu úveru listom zo dňa 23.03.2015. Ku dňu zosplatenia úveru záväzok žalovaného spočívajúcí v nezaplatennej istine predstavoval sumu 1 302,40 eur. Nakoľko žalovaný pohľadávku žalobcovi neuhradil, súd prvej inštancie žalovaného zaviazal na zaplatenie istiny v žalobou uplatnenej výške 1 206,39 eur. Zmluvou o úvere si účastníci dojednali

úrokovú sadzbu vo výške 17,90 % ročne, pričom táto úroková sadzba bola dojednaná ako fixná do splatnosti. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá zmluvou o splátkovom úvere dňom 19.10.2015, pričom k mimoriadnej splatnosti úveru došlo dňom 23.03.2015, keď žalobca žiadal splatenie zostatku úveru s prislúšenstvom. Úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia poskytnutých prostriedkov má dlžník platiť úroky. Pokiaľ si účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru úroky z omeškania. Ide pritom o odlišný inštitút oproti odplátným úrokom a ten má sankčnú povahu. Zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov mal žalovaný žalobcovi platiť len do splatnosti úveru. V danej veci žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a tým treba považovať celý dlh žalovaného za splatný, preto v zmysle zmluvy o úvere od splatnosti úveru už žalobca nemá nárok na úrok z úveru, ktorého platenie bolo dojednané obmedzene - do splatnosti, a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že nie je možné žalobcovi priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, a preto žalovaného zaviazal na zaplatenie úroku z úveru len do splatnosti úveru (vo výške 61,80 eur) a vo zvyšnej časti uplatnených úrokov z úveru žalobu zamietol.

1.3 O úroku z omeškania z neuhradených splátok do predčasnej splatnosti úveru vo výške 5,09 eur, z nezaplatennej istiny a z nezaplatených úrokov rozhodol súd podľa § 369 Obchodného zákonníka. Žalovaný sa dostal do omeškania dňom splatnosti každej neuhradenej splátky, preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vyčíslený z neuhradených splátok do predčasnej splatnosti úveru vo výške 5,09 eur. Z dôvodu nezaplatenia istiny a vyčísleného úroku z úveru sa dňom nasledujúcim po dni vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, t. j. od 24.03.2015 dostal žalovaný do omeškania s plnením peňažného dlhu, pričom výška uplatneného úroku z omeškania podľa súdu prvej inštancie nepresahuje zákonom stanovenú maximálnu výšku úrokov z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Preto súd žalovaného zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 206,39 eur (nezaplatená istina) + 61,80 eur (vyčíslený úrok z úveru do splatnosti) od 24.03.2015 do zaplatenia. Lehotu na splnenie uloženej povinnosti určil súd prvej inštancie podľa § 232 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom vzhľadom na sociálne pomery žalovaného určil, že peňažné plnenie istiny sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určil vo výroku. Mal za to, že vykonanie plnenia v splátkach nebude mať negatívny dopad na majetkovú sféru žalobcu a nezhorší jeho pomery, vytvorí reálny predpoklad na zaplatenie dlžnej sumy. K trovám konania súd prvej inštancie uviedol, že žalobca mal vo veci neúspech len v pomerne nepatrnej časti, čo sa týka prislúšenstva pohľadávky, preto mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

2. Proti uvedenému rozsudku v zamietajúcej časti podal žalobca včas odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (pre nesprávne právne posúdenie veci) a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1 206,39 eur od 24.03.2015 do zaplatenia. Odvolanie odôvodnil tým, že má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení, pričom citoval ustanovenia § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 a § 506 Obchodného zákonníka a § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Odkázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru už veriteľovi neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, podľa žalobcu nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník stanovuje len moment vzniku nároku na dohodnutý úrok, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka obsahom záväzku dlžníka nie je len vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný ich platiť od okamihu reálneho poskytnutia finančných prostriedkov až do okamihu ich reálneho vrátenia. Omeškanie dlžníka zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, ale neovplyvňuje samotný vznik nároku na úrok z úveru. Odstúpenie od zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka je určené na ochranu veriteľa a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 sa podľa žalobcu netýka uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytovaných peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. Konštatovanie v znení „dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania“ je podľa žalobcu vytrhnuté z kontextu, nie je súčasťou právnej vety, a teda nemá charakter záväzného právneho názoru. V ďalšej časti odôvodnenia odvolania žalobca rozvinul polemiku s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, založenú na už vyššie uvedených

záveroch žalobcu, a dodal, že tam prezentovaný názor by znamenal, že omeškanie so splácaním by vlastne zvýhodňovalo dlžníka, ak by počas omeškania mal veriteľ nárok iba na úrok z omeškania a nemal by nárok na zmluvný úrok, ktorý je zvyčajne vyšší než sankčný úrok z omeškania. Samotné zosplatnenie úveru ešte neznamená, že veriteľ má požičané prostriedky k dispozícii. Poznamenal, že citovaný rozsudok Krajského súdu v Prešove je rozhodnutím súdu v jednotlivej veci a nie je záväzný pre rozhodovaciu činnosť iných súdov a ani ho nemožno považovať za judikát.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. V priebehu konania, pred vyhlásením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.). V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V zmysle tohto ustanovenia odvolací súd postupoval v odvolacom konaní podľa procesných ustanovení CSP.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním v tej časti, v ktorej súd prvej inštancie vyhovel žalobe a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 206,39 eur, úrok vo výške 61,80 eur, úrok z omeškania vo výške 5,09 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 268,19 eur od 24.03.2015 do zaplataenia, a to v splátkach po 120,- eur mesačne, vždy do 28. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do zaplataenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho nepreskúmaval.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že zamietajúci výrok napadnutého rozsudku je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP.

7. Odvolanie žalobcu vo vzťahu k zamietajúcejmu výroku rozsudku súdu prvej inštancie spočívalo na (podľa odvolateľa nesprávnom) právnom posúdení otázky, či veriteľ má nárok na zmluvný úrok aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Odvolací súd preto podrobne preskúmal námietku nesprávneho právneho posúdenia nároku na úrok. Je nepochybné, že za poskytnutie úveru možno dohodnúť úroky (ktoré sú pojmovým znakom úveru podľa § 497 Obchodného zákonníka). Zákon tiež umožňuje dodávateľovi, a to aj v spotrebiteľských vzťahoch (hoci za prísnejších podmienok), v prípade nedodržania platobnej disciplíny zo strany dlžníka vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a požadovať, aby dlžník vrátil poskytnutú sumu aj s úrokmi (§ 506 Obchodného zákonníka, § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) skôr než bolo pôvodne dohodnuté v zmluve. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny s úrokom. Ako správne uviedol samotný odvolateľ, žiadne zákonné ustanovenie výslovne neurčuje, dokedy trvá povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru. Ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka (rovnako ako ustanovenia § 13 ods. 3 či § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) rieši len situáciu, keď sa pre predčasné vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov rozhodne dlžník (teda nie veriteľ) a v takom prípade je logické, že po skutočnom splatení dlhu už nemôžu rásť úroky. Táto situácia je však diametrálne odlišná od skutkového stavu v preskúmvanej veci, kde nedošlo k predčasnému vráteniu poskytnutých prostriedkov z vôle dlžníka, ale k predčasnému zosplatneniu úveru zo strany veriteľa, preto ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka nemožno na tento skutkový stav aplikovať ani analogicky. Práve naopak, pri neexistencii výslovnej právnej úpravy doby, dokedy trvá povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru, je v spotrebiteľských vzťahoch potrebné použiť taký výklad zmluvných podmienok, ale aj zákona, ktorý je priaznivejší pre spotrebiteľa.

8. To, že veriteľ má aj v prípade predčasného (sankčného) zosplatnenia úveru právo na zmluvné úroky, súd nespochybňuje. Sporné je len to, či má nárok len na úroky vzniknuté do dňa zosplatnenia úveru, alebo či má aj po zosplatnení nárok účtovať dlžníkovi ďalšie úroky. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie v tom, že úrok z úveru predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peňažné prostriedky k dispozícii. Ide v podstate o odplatu za to, že veriteľ sa vzdal dispozície s peňažnými

prostriedkami, poskytol ich dlžníkovi a umožnil mu vracat' ich v splátkach. Vyhlásením predčasnej splatnosti vlastne veriteľ odopiera dlžníkovi predtým poskytnuté plnenie (požaduje jeho vrátenie), čím sa radikálne mení obsah záväzku. Pokiaľ dlžník už nie je oprávnený disponovať poskytnutými finančnými prostriedkami, neexistuje dôvod, aby sa tieto finančné prostriedky ďalej úročili. Predčasné vrátenie finančných prostriedkov nepredstavuje plnenie pôvodne dohodnutých podmienok čerpania úveru, preto na takto vzniknutý záväzok nemožno aplikovať ani pôvodne dohodnuté dojednanie o úrokoch. Zosplatnením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov. To, že dlžník napriek tomu finančné prostriedky veriteľovi nevráti, je sankcionované inak (úrokmi z omeškania, rovnako ako každé iné omeškanie dlžníka s peňažným plnením). Pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru si veriteľ musí byť vedomý, že sa vzdáva potenciálneho budúceho zisku z úrokov (ktorý je však veľmi neistý vzhľadom na to, že dlžník nesplácal ani len istinu) výmenou za oprávnenie okamžite žiadať vrátenie istiny (a dovedy vzniknutých úrokov) a prípadne následne toto plnenie aj vymáhať. Ak dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by dlžník mal právo držby finančných prostriedkov. Inak by nastal nespravodlivý stav pre dlžníka, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti plnenia celého dlhu a veriteľ by mal naďalej nárok na úroky zo zmluvy a aj na úroky z omeškania. De facto by sa takto popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku - veriteľ by mal právo na úrok ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo dlžník by nemal nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred zosplatnením úveru.

9. Na vyššie uvedenej podstate zmluvného úroku nič nemôžu zmeniť ani prípadné odlišné zmluvné dojednanie (t. j. také ustanovenie zmluvy či všeobecných zmluvných podmienok, ktoré by prípadne ustanovovalo, že istina sa naďalej úročí aj po vyhlásení predčasnej splatnosti). V prípade spotrebiteľského vzťahu by takéto zmluvné dojednanie, keďže je zjavne v neprospech spotrebiteľa, bolo neplatné pre rozpor s ustanovením § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 5, resp. s ustanovením § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka.

10. K tvrdeniu žalobcu, že ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by to výslovne vyjadril, odvolací súd uvádza, že tento argument je možné formulovať aj opačne: Ak by zákonodarcu chcel, aby dlžník platil úroky aj po tom, keď už je povinný vrátiť veriteľovi celú istinu, nepochybne by to výslovne vyjadril. Je pravdou, že omeškanie dlžníka zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom samo omeškanie dlžníka neovplyvňuje vznik nároku na úrok z úveru. Avšak od chvíle, keď na (kvalifikované) omeškanie dlžníka reaguje veriteľ predčasným zosplatnením úveru, už nejde o plnenie práv a povinností z pôvodnej úverovej zmluvy, ale predčasným zosplatnením vzniká medzi veriteľom a dlžníkom nový (sankčný) právny vzťah, ktorého súčasťou okrem úrokov z omeškania je podstatné právo veriteľa požadovať (a v prípade neplnenia aj vymáhať) okamžité vrátenie celej istiny. Nejde teda v žiadnom prípade o zvýhodnenie dlžníka, naopak, dlžník sa (vinou vlastného neplnenia zmluvných podmienok a následnej reakcie veriteľa) ocitá vo veľmi nevýhodnej situácii, keď je povinný okamžite vrátiť celú istinu aj s úrokmi, ktoré vznikli do dňa zosplatnenia. Dlžník sa nezbavuje žiadnej povinnosti - aj naďalej je povinný vrátiť poskytnuté finančné prostriedky a aj dohodnutý úrok, len sa tento úrok ku dňu predčasnej splatnosti zafixuje a istina sa ďalej neúročí. Nárok na úrok za obdobie po dátume predčasnej splatnosti veriteľovi ešte nevznikol (vznikol by mu len vtedy, ak by dlžník naďalej mal právo poskytnutými finančnými prostriedkami disponovať, teda pokračovať v ich vracaní v splátkach), preto nemohlo dôjsť ani k zániku takéhoto nároku.

11. Pokiaľ žalobca argumentoval povahou odstúpenia od zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že v preskúmanom prípade nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, ale k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Je pravdou, že záver o neexistencii nároku na (nové) zmluvné úroky po zosplatnení úveru nevyplýva priamo z právnej vety rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 (na toto rozhodnutie poukázal žalobca v odvolaní, aj keď ho súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol), to však neznamená, že súd nemôže podporne poukázať aj na časť odôvodnenia rozhodnutia iného súdu (hoci všeobecne právne nezáväznú), pokiaľ sám dostatočne vyargumentuje tam prezentovaný právny názor. V citovanom rozhodnutí obchodný senát Najvyššieho súdu jasne uviedol (hoci v inštrukcii pre súd prvej inštancie), že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. S týmto názorom sa odvolací súd stotožňuje.

12. Odvolací súd podporne odkazuje aj na komentár k Občianskemu zákonníku, kde sa uvádza: „Podľa ustálenej súdnej praxe dohodnuté úroky z poskytovaných peňažných prostriedkov patria len

do splatnosti dlhu, od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania. [...] Nie je rozhodujúce, či splatnosť pohľadávky nastane v dohodnutej dobe, alebo veriteľ využije právo požadovať celý dlh pre nesplnenie niektorej splátky na základe dohody podľa § 565 OZ. Po splatnosti pohľadávky možno požadovať len úroky z omeškania. [...] Sankciou za omeškanie dlžníka, motiváciou čo najskôr pohľadávku zaplatiť, ale aj kompenzáciou veriteľa za nemožnosť používať istinu, sú od okamihu, ako sa dlžník dostane do omeškania, úroky z omeškania.“ (PAGÁČ, L. Komentár k § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka. In: Števček, M. a kol.: Občiansky zákonník I., II. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015). Podľa názoru odvolacieho súdu to platí aj v prípade, ak by nešlo o spotrebiteľský vzťah, ale záväzkový vzťah by sa celý spravoval obchodným právom (neexistuje dôvod inak posudzovať podstatu úroku pri spotrebiteľských a nespotebiteľských vzťahoch) s tým rozdielom, že pri nespotebiteľskom vzťahu by bolo zrejme možné pripustiť odlišné zmluvné dojednanie.

13. Ak odvolateľ poukazyval na rozhodnutia niektorých senátov krajských súdov, odvolací súd dáva do pozornosti napríklad rozhodovacia činnosť iných senátov Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 6Co/190/2014, 19Co/336/2015) či v Žiline (sp. zn. 9Co/343/2016).

14. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil.

15. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, teda by mal v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP voči neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný však bol v odvolacom konaní nečinný, žiadne trovy odvolacieho konania mu nevznikli, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).